

## Transteuto Tour.

Dit was de naam van de toer die ik op de site van de keitrappers vond.

Ben toen gaan kijken op de site van [www.transteuto.de](http://www.transteuto.de) en het leek me mooi om aan deze Atb tocht van 135 km met 4300 hoogte meters mee te doen. Deze gaat door het mooie Teutenburgerwald ,toch al mijn favoriete vakantiestreek. Omdat ik zelf geen auto heb, moest ik zien of ik anderen kon mee krijgen voor deze tocht. Dit is gelukt in de persoon van: Bennie - Toon - Hannes. We hebben nog geprobeerd om een chauffeur mee te krijgen, zodat deze ons met de auto kon begeleiden. Dit zou handig zijn omdat de Atb tocht in Horstel begon en 135 km verder in Velmerstot eindigde. We konden op korte termijn niemand krijgen en hebben daarom besloten om, om beurten een stuk met de auto te rijden.

Zaterdag 26 augustus.

De dag van de tocht.

Omdat de start 's morgens om zeven uur in Horstel was moesten we al vroeg uit bed. Ben om half vijf opgestaan en in het donker naar Dinxperlo gefietst. Daar de fiets bij Bennie in de bus geladen en samen met Toon op de achterbank gaan zitten, dit zodat Hannes onze Duitser voor tom - tom kon spelen, want hij had immers een thuis wedstrijd. Om half zeven in Horstel een parkeerplaats opgezocht en ons voorbereid op de start. We werden bij het omkleden nog aangemoedigd door enkele gasten die net uit een café kwamen, ook een manier om een marathon te beleven.

Na een stukje het dorp uit te zijn gefietst kwamen we bij het start terrein. Dit hadden we ons heel anders voorgesteld. We hadden ons via het Internet aangemeld en wisten dat de tocht gratis was, al was een kleine vergoeding welkom. Vanuit een auto zittend onder de klep van de kofferbak was de inschrijving, na onze namen doorgegeven te hebben kregen we de deelnemerskaart en een potlood. Nadat alle 100 deelnemers aangemeld waren was er nog een briefing. Hierbij werd ons ook verteld waar het potlood voor was. Hiermee kon je onderweg op aangeven punten je naam op een lijst schrijven, dit zodat je naam vermeld kon worden op het Internet met de gereden afstand en tijd. Hiervan hebben we geen gebruik gemaakt, omdat we niet de gehele tocht konden fietsen, omdat we om beurten met de auto rijden moesten.

De start was om goed zeven uur waarna Bennie - Toon en Hannes het bos in stoven. Ik bleef achter omdat ik het eerste stuk ging rijden met de auto. We zouden gaan wisselen in Tecklenburg. Dit stuk van de route had ik in het voorjaar al gefietst. Heb in Tecklenburg het parcours opgezocht en gewacht totdat de heren er na 25 kilometer langs kwamen. De Atb route liep over het Hermanspad

,dit is een gemarkeerde wandelroute van 160 kilometer door het Teutenburgerwald. Nadat de heren weer wat opgefrist waren, was het Hannes z'n beurt om met de auto te gaan rijden en kon ik me gaan uitleven op de resterende 110 kilometer.

Doordat het de laatste tijd veel geregend had was het parcours glad Met de semi-slicks waarmee ik thuis nooit problemen heb kwam ik nu toch wat grip te kort. Dit betekende dat ik de eerste klim lopend naar boven moest. Nadat de fiets en ikzelf warm waren ging het beter.

Na 25 km kwamen we in Bad-Iburg aan. We hadden met Hannes afgesproken dat hij bij de kerk zou staan zodat we elkaar gemakkelijk konden vinden .Zo gezegt zo gedaan. We hebben er ook bij een bakker onze standaard rantsoen genomen, een mok koffie met een bienestich.

Nu was het de beurt aan Bennie om met de auto te rijden. Dit betekende dat ik verder moest strijden met Hannes en Toon. Na de pauze kregen we direct een stevige klim, en konden we nog een keer genieten van de koffie. Toen we boven waren vond Toon het nodig om er even bij te gaan liggen. Hij was echter vergeten dat hij niet thuis in de zandbak aan het spelen was, maar op de rotsachtige bodem van het Teutenburgerwald. Door deze val konden we duidelijk aan zijn elleboog zien dat Toon niet van adel is. Na wat ondersteunende woorden van ons ging het een Toontje lager weer verder. De komende 25 kilometer was het veel lopen tijdens het klimmen, dit doordat dit gedeelte van het parcours zeer stik en nat was. Hierdoor konden we wel langer van het afdalen genieten, dit omdat we hierbij ook geen risico's wilden nemen. Door een iets hoger tempo liep ik langzaam van Toon en Hannes weg en was zo eerder bij ons wisselpunt bij Halle, dit was na 60 km op de route.

Daar stond de bus van Bennie in het bos, met de deuren dicht en een morkkende Bennie er om heen lopend."ik heb de deur op slot gegooid met de sleutels erin"was zijn grommend antwoord op de vraag van mij. Bennie had al een stuk ijzerdraad gevonden en nu konden we samen proberen de deur open te krijgen door de deur van boven iets open te beugen. Op deze manier konden we er een stuk hout tussen krijgen, dit zodat we er met het stuk ijzerdraad achterlangs konden. Ondertussen was Hannes ook op de plek aangekomen. Ik plaats van te helpen vond hij het belangrijker om eerst een paar foto's te maken. Dit werd door Bennie in dank afgenomen. Na wat met het ijzerdraad naar de deurknop gevist te hebben ging deze eindelijk open. We hebben met ons drieën net zo enthousiast staan juichen als toen Bennie voor de derde keer club kampioen werd. Na ons weer verzorgd, te hebben was het Toon zijn beurt om met de auto te

rijden. Hij zou de laatste 60 kilometer voor zijn rekening nemen. Dit mede omdat hij zijn tong op de schoenen had liggen en dit moeilijk fietsen was.

Hierna ging de tocht verder met Bennie en Hannes en zijn we lange tijd samen opgefietst.

Na een 25 kilometer liepen Bennie en ik toch langzaam bij Hannes weg. Het verbaasde ons dat bij Bielefeld ineens Hannes ons in tegen kwam fietsen, en hij trots vertelde dat hij niet van de route was afgeweest. Hij had ons echter ook niet ingehaald. Later hoorde ik Bennie en Hannes tijdens het fietsen achter mij praten: "als jij de foto's niet publiceert zal ik niet rond vertellen dat je een stuk heb afgesneden".

We hadden met Toon een plek afgesproken waar hij met de auto zou gaan staan. Hij zou met de auto op de route staan zodat we hem niet konden missen. In het bewuste dorp hebben we de omleiding route gevolgd die door de organisatie was aangegeven, maar hebben geen Toon gezien. Onze Duitse tom - tom heeft Toon wel kunnen vinden en vond dit aanleiding genoeg om de tocht voor gezien te houden. Hij had al moeten lossen en vond het goed zo na 100 km.

Ben samen met Bennie verder gegaan, we merkten al wel dat de afstand meer dan 135 kilometer zou worden, dit ondanks dat we niet fout hebben gefietst. Omdat we Toon gemist hadden raakten we door onze water voorraad, en werd het tijd om deze aan te vullen. We hebben ons bij een restaurant tegoed gedaan aan een cola en de bidons weer gevuld.

Zo konden we ons opmaken voor de laatste 20 kilometer en zouden we naar een grootse hoogte stijgen van 441 meter.

Om zeven uur s ávonds kwamen we aan bij Silbermuhle na 130 km, alwaar Toon en Hannes al op ons stonden te wachten en onze fietsen al wilden inladen. Dit ging echter niet door want we moesten nog naar Velmerstot, een laatste stuk van 3 km. Na ons nog een keer "moed" te hebben ingedronken zijn we aan de laatste klim begonnen. Dit viel tegen, doordat hele stukken niet waren te fietsen door de vele rotsblokken en doordat het te stijl was. Door dit zware loopwerk werden onze kuiten op een geheel andere manier belast als tijdens het fietsen. Maar we moesten en zouden boven komen. Dit is ons gelukt en Bennie jankte als een jonge hond, dit was niet van blijdschap maar kwam door kramp in zijn benen. Hij heeft een tijdje in de baarhouding gelegen, waarna het beter ging. We hadden nog een spectaculaire afdaling voor de boeg, want over rotsblokken kun je wel afdalen. Om acht uur waren we weer bij de auto in Silbermuhle alwaar het einde was. Ondanks dat ik het eerste stuk van 25 kilometer niet heb gefietst had ik toch nog 140 kilometer op de teller staan. Verder gaf deze aan dat ik 15.4 km

gemiddeld had gefietst en ongeveer negen uur onderweg was geweest. Heb me gewassen in het koude water van een beekje dat van de bergen naar beneden stroomde. Onder tusschen hadden Hannes en Toon de fietsen ingeladen en konden we weer richting huis gaan. Bennie was ook weer voldoende hersteld om 240 kilometer naar huis zelf met de bus te rijden.

In de bus hadden we voldoende tijd om bij te praten over de tocht. Het is een zeer mooie en afwisselde tocht en ik vind deze mooier dan de Swiss bike masters. Aan deze Atb tocht in Zwitserland heb ik al eens meegedaan en hij wordt omschreven als de zwaarste Atb tocht. Ik vond het echter een saaie tocht die alleen maar vijf bergen op en af gaat om zo aan de 5000 hoogte meters te komen. Dan is de Transteuto tour veel afwisselender en ondanks zijn "slechts" 4300 hoogte meters zwaarder. We zijn van plan om volgend jaar weer deze tocht te gaan fietsen. Of we dat weer op deze datum doen weten we nog niet. Doordat het een wandelroute betreft en deze met de letter H is gemarkeerd is deze tocht altijd te fietsen. We zouden ook in het voorjaar een mooie dag kunnen uitzoeken en dan gaan.

André